

Arrest

nr. 293 065 van 22 augustus 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2023 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 januari 2023 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste verzoekster en haar zus (tweede verzoekster) dienen op 25 augustus 2022 bij de Belgische ambassade te Islamabad, Pakistan een aanvraag voor een humanitair visum in. Op 18 januari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij aan eerste verzoekster, F. A., een humanitair visum wordt geweigerd, ter kennis gebracht aan eerste verzoekster op 24 januari 2023. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Aangezien betrokkene zich (samen met haar meerderjarige zus, A. (...) R. (...)) (°2001) bij haar vader A. (...) G. (...) R. (...), (...), in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.40ter van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet EU meerderjarige

dochter ifv Belgische vader) is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM.

Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.

Betrokkene bewijst niet familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst. Betrokkene is in het gezelschap van haar meerderjarige zus van wie het humanitair visum op 18.01.2023 eveneens geweigerd werd. De te vervoegen persoon, betrokkene's vader, verblijft reeds sinds 21.03.2011 legaal in België. Het is pas op 25.08.2022, meer dan 11 jaar later, dat betrokkene een aanvraag indient om een visum lang verblijf om haar vader te vervoegen. Betrokkene heeft dus niet zo snel mogelijk een visum aangevraagd om haar vader te vervoegen. Betrokkene's moeder en minderjarige broer dienden op 04.08.2021 een aanvraag in om een visum lang verblijf teneinde hun man/vader te vervoegen en verblijven sinds 09.11.2021 in België. Het is niet duidelijk waarom betrokkene toen niet, samen met haar moeder en broer, een aanvraag heeft ingediend om haar vader te vervoegen maar dat ze hier nog een jaar mee gewacht heeft. Het is niet onredelijk om te veronderstellen dat betrokkene en haar meereizende zus nog andere familieleden hebben in Afghanistan die hen omringen. Het is onwaarschijnlijk dat betrokkene en haar zus toen helemaal alleen in Afghanistan zijn achtergebleven.

Betrokkene legt de bewijzen voor dat de te vervoegen persoon in april 1 x geld overmaakte aan betrokkene, 1 x aan haar meereizende zus in juni 2022 en 6 x aan betrokkene en haar meereizende zus in juli 2022. Hierbij geeft betrokkene geen enkele uitleg. Het is dus niet duidelijk wat betrokkene hiermee wenst aan te tonen. Hiermee toont ze in ieder geval niet aan dat ze financieel afhankelijk is van de te vervoegen persoon. Betrokkene is meerderjarig en ze toont niet aan dat ze niet in staat is om voor zichzelf in te staan noch dat er geen andere mensen zijn die haar kunnen ondersteunen. Bovendien is het vreemd dat, indien betrokkene afhankelijk zou zijn geweest van haar ouders, dat betrokkene niet is meegereisd met haar moeder toen die naar België kwam. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat onderhavige beslissing niet belet dat betrokkene nog verder financieel ondersteund wordt in Afghanistan indien nodig/gewenst.

Betrokkene verklaart dat het leven in Afghanistan het laatste jaar zeer moeilijk is, speciaal voor vrouwen. Zij verklaart dat de taliban de hazara vermoordt in Afghanistan en vrouwen ontvoeren en verkrachten. Betrokkene specificeert niet in welke prangende humanitaire situatie ze zich bevindt noch legt ze enige vorm van bewijs voor aangaande haar persoonlijke situatie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Update van September 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en de ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het

verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het is aan betrokkene om aan te tonen dat zij in Afghanistan een reëel risico loopt op blootstelling aan een onmenselijke behandeling. Betrokkene laat echter na om persoonlijke bewijsstukken hiervan voor te leggen. Een loutere verklaring aangaande een algemene situatie in een land volstaat niet om over te gaan tot het afleveren van een humanitair visum.

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd.

Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden noodzakelijk nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Over de ontvankelijkheid

In zoverre tweede verzoekster het verzoekschrift heeft ingediend in eigen naam, dient te worden gewezen op de bepaling van artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) die stelt dat:

"De beroepen bedoeld in artikel 39/2 kunnen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang."

Het belang, zoals hierboven omschreven, dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn. Onder het persoonlijk karakter van het belang dient te worden begrepen, de vereiste dat verzoekster zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing moet bevinden. Er dient steeds een voldoende geïndividualiseerd verband te bestaan tussen de bestreden beslissing en verzoekster zelf. Het houdt in dat er een direct of rechtstreeks causaal verband moet bestaan tussen de bestreden beslissing en het nadeel dat erdoor wordt berokkend aan verzoekster.

In casu stellen verzoeksters eenzelfde beroep in tegen twee verschillende beslissingen: enerzijds een weigering visum met betrekking tot eerste verzoekster en anderzijds een weigering visum met betrekking tot een zekere heer H. I. Verzoeksters betogen dat die laatste beslissing aan tweede verzoekster werd betekend inzake haar aanvraag voor een humanitair visum, hetgeen een vergissing van verweerder betreft. De Raad stelt vast dat eerste verzoekster een persoonlijk en rechtstreeks belang heeft bij de vordering tot nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van 18 januari 2023 waarbij haar visumaanvraag wordt geweigerd. Echter dient te worden vastgesteld dat tweede verzoekster geen persoonlijk belang kan laten gelden bij het aanvechten van deze beslissing, noch bij het aanvechten van de beslissing van de gemachtigde van 18 januari 2023 waarbij de visumaanvraag van de heer H. I. wordt geweigerd. Gelet op het ontbreken van een persoonlijk belang, heeft tweede verzoekster niet de vereiste hoedanigheid om de bestreden beslissing aan te vechten (cf. RvS 19 augustus 2005, nr. 148.268). Het begrip 'hoedanigheid of procesbevoegdheid' is "het vermogen een geschil bij de rechter aan te brengen met het verzoek er uitspraak over te doen" (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 137). Tweede verzoekster heeft *in casu* niet de hoedanigheid om met betrekking tot de tweede bestreden beslissing een vordering tot nietigverklaring in te dienen, nu de beslissing niet tegen haar gericht is. Het beroep is onontvankelijk voor zover het door tweede verzoekster werd ingediend. Gelet op het feit dat de beslissing van de gemachtigde van 18 januari 2023 waarbij de visumaanvraag van de heer H. I. wordt geweigerd, geen betrekking heeft op één der verzoeksters en dus slechts betrekking heeft op een derde, is het beroep onontvankelijk voor zover het werd ingediend met betrekking tot deze beslissing. Eerste en tweede verzoekster hebben *in casu* niet de hoedanigheid om met betrekking tot de tweede beslissing een vordering tot nietigverklaring in te dienen, nu de beslissing niet tegen hen gericht is. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat, waar tweede verzoekster stelt dat haar de 'verkeerde' beslissing werd betekend, zij niet wordt verhinderd om

alsnog kennis te nemen van de beslissing die tegen haar is gericht. Verzoekster kan eventueel na de kennisname van de beslissing die tegen haar is gericht en binnen de voorgeschreven beroepstermijn de beslissing aanvechten voor de Raad.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel. Ter adstruering van haar eerste middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

"Verzoeksters dienden een aanvraag tot humanitair visum in, doch deze werden geweigerd.

Dat de aanvragen onterecht geweigerd werden en bovendien alle beginselen van behoorlijk bestuur schenden.

Verzoeksters wensen dit verder te verduidelijken.

Als eerste zijn deze beslissingen een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt:

"De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Dat verwerende partij deze plicht flagrant schendt.

Eerst en vooral wensen verzoeksters er op te wijzen dat A. (...) R. (...) niet haar beslissing in ontvangst mocht nemen, Zij heeft tot op heden nog steeds haar (eigen) beslissing niet ontvangen. Zij ontving via TLS, een partner van de ambassade, een beslissing die betrekking heeft op I. (...) H. (...) en op dezelfde dag werd genomen.

Niet enkel de kennisgeving behoort tot I. (...) H. (...), doch ook de motivering hieraan gekoppeld behoort niet toe aan verzoekster.

Indien verwerende partij gebruik maakt van partnerorganisaties, is verwerende partij uiteraard verantwoordelijk voor deze taken en dus ook voor de fouten die door hen worden gemaakt.

Dit getuigt alvast van een grove onzorgvuldigheid waarmee het dossier van verzoeksters is behandeld. Het is uiteraard onverantwoord dat verzoeksters een beslissing in ontvangst nemen die hen niet toebehoort, het is bovendien ook onverantwoord dat een ander persoon de beslissing, toebehorend aan verzoekster, in ontvangst zou nemen.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij een afweging heeft gemaakt m.b.t. het familiale leven van verzoeksters en in het bijzonder de etnische minderheidsgroep waartoe verzoeksters (en hun ouders) behoren.

Er wordt verzoeksters, in het bijzonder hun vader, verweten nooit eerder zijn familie te hebben overgebracht naar België sinds het ontvangst van zijn verblijfstitel. Hun vader had destijds een te laag inkomen om zijn volledige familie naar België te laten afreizen en diende bovendien te wachten tot hij de Belgische nationaliteit bewoog. In 2022 had hij voldoende inkomen om reeds zijn echtgenote en minderjarige zoon te laten komen. Zijn 2 dochters waren ondertussen meerderjarig.

In tussentijd heeft hij echter steeds ingestaan voor zijn dochters en heeft hij tevens getracht om zijn inkomen te verhogen zodat hij ook hen kon laten afreizen naar België. Voorafgaand aan het afleveren van het visum aan hun moeder en hun broer, maakten ook verzoeksters deel uit van dit gezin en woonden zij samen op hetzelfde adres.

Verzoeksters zijn dan ook wel degelijk afhankelijk van hun vader en zal art. 8 EVRM wel degelijk geschonden worden indien er geen visum wordt afgeleverd aan verzoeksters en zij niet mogen afreizen naar België om hun gezin te vervoegen.

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat DVZ rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende:

"De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeksters in zijn geheel te onderzoeken!

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en stukken in het dossier.

Tenslotte wordt art. 3 EVRM niet naar behoren onderzocht; Zo wordt enkel de algemene situatie in Afghanistan meegedeeld, doch is verwerende partij er van op de hoogte dat verzoeksters behoren tot de minderheidsgroep HAZARE; dit werd tevens in de beslissing vermeld, doch hiernaar werd geen onderzoek verricht. Uiteraard is dit gegeven uitermate belangrijk zeker in het licht van de recente machtswissel door de Taliban en het feit dat zij de HAZARE-gemeenschap aan het uitroeien zijn.

Vervolgens schenden deze beslissingen het gelijkheidsbeginsel

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een rechtsregel op gelijke wijze wordt toegepast op eenieder die in het toepassingsgebied ervan valt.

Verzoeksters voldoen volledig aan de voorwaarden, zoals ze gesteld zijn in de voornoemde wetsartikelen.

Dat verzoeksters niet begrijpen waarom er in hun dossier negatieve beslissingen werden genomen, terwijl er werd voldaan aan alle wettelijke voorwaarden.

Verzoeksters kunnen geen aanvraag tot gezinshereniging meer opstarten gezien zij de meerderjarigheid hebben bereikt, doch het is perfect mogelijk om een aanvraag op basis van humanitaire redenen in te dienen. De situatie in Afghanistan, sinds de machtswissel van de Taliban, is dermate verslechterd voor vrouwen en tevens voor de minderheidsgroep waartoe verzoeksters behoren.

Dat men onmogelijk kan stellen dat de situatie er rooskleurig is. Vrouwen mogen er niet meer naar school, moeten hoofddoeken dragen,... Zij mogen er bovendien geen tewerkstelling meer uitvoeren. Er komt veel kritiek naar buiten, doch hiermee wordt in de beslissing geen rekening gehouden.

Er wordt algemene informatie omtrent Afghanistan vooruitgeschoven, doch sinds de machtswissel van de Taliban is omtrent vrouwenrechten, en in het bijzonder de HAZARE gemeenschap veel veranderd, doch hiervan wordt in de beslissing geen melding gemaakt en dient te worden vastgesteld dat hiernaar ook geen enkel onderzoek werd gevoerd.

Tevens schenden deze beslissingen eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel:

"Wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Er wordt hiervoor ook verwezen naar de motivering die u hierboven treft.

Men stelt dat het dossier individueel moet worden bekeken, doch verwerende partij weigert om zelf individueel onderzoek te voeren en baseert zichzelf tevens op algemeenheden, zonder ook maar enig onderzoek te verrichten naar de HAZARE-gemeenschap waartoe verzoeksters behoren.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing vernietigd te worden wegens het gebrek aan onderzoek;

Tenslotte wensen verzoeksters op te merken dat R. (...) niet haar persoonlijke beslissing in ontvangst mocht nemen, doch dat zij de beslissing van een zekere I. (...) H. (...) mocht ontvangen. Dit betreft een ander dossier, een onbekende persoon, waarmee verzoeksters niets te maken hebben en toont andermaal aan dat er geen sprake kan zijn van een individueel onderzoek!!!

Uiteraard gaat dit alle redelijkheid voorbij en kan dit niet de bedoeling zijn.

Thans zijn deze beslissingen een schending van de motiveringsverplichting

Dat de bestreden beslissingen niet redelijk te verantwoorden zijn en niet zorgvuldig werden genomen en aldus de bestreden beslissingen een schending zijn van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissingen t.a.v. verzoeksters, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schenden aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeksters niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Zoals reeds aangehaald mocht R. (...) eerst en vooral niet haar persoonlijke beslissing in ontvangst nemen, doch wel deze van een zekere I. (...) H. (...). Het is voor tweede verzoekster dan ook duidelijk:

- Indien men van mening is dat zij haar persoonlijke beslissing wel degelijk in ontvangst genomen heeft, kan er gesteld worden dat deze in feite niet naar juistheid werd gemotiveerd en dat dit duidelijk een schending betreft van het motiveringsbeginsel*

- Indien van mening is dat dit NIET haar beslissing betreft, hebben verzoeksters hiermee reeds de onzorgvuldigheid aangetoond waarmee het dossier van verzoeksters werd behandeld. Er kan onmogelijk voorgehouden worden dat het dossier alsnog met de nodige zorgvuldigheid werd behandeld indien men tweede verzoekster een foutieve beslissing overhandigt.*

Wanneer verwerende partij voorhoudt dat dit een fout is van TLS, de partnermaatschappij waarmee wordt samengewerkt, zijn zij uiteraard eindverantwoordelijke in desbetreffend dossier. Het is verwerende partij die hiermee een samenwerking aangaat.

Dat aldus de bestreden beslissingen van verwerende partij onterecht werden genomen en de bestreden beslissingen een schending zijn van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Bovendien houdt men onvoldoende rekening met het feit dat verzoeksters wel degelijk ten laste zijn van hun vader. Hij heeft tevens een appartement gehuurd voor zijn dochters, waarvoor hij financieel ook instaat.

Bovendien werd de situatie in Afghanistan naar zijn algemeenheid onderzocht, doch niet de specifieke situatie van verzoeksters, in het bijzonder de minderheidsgroep HAZARE waartoe verzoeksters behoren en bovendien het feit dat verzoeksters vrouwen zijn en de Taliban zeker niet vrouwgezin georiënteerd is."

3.2 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Ter adstruering van haar tweede middel voert verzoekster het volgende aan:

"Uit de bestreden beslissingen blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeksters steeds deel hebben uitgemaakt van het kerngezin. Tot 2022 hebben verzoeksters steeds bij hun moeder verbleven samen met hun broer en stond hun vader tevens ook al in voor dit gezin. Ondertussen zijn de moeder en broer met een visum naar België

gekomen om hun vader/echtgenoot te vervoegen en bleven de 2 meerderjarige dochters in Afghanistan achter.

Ook na aankomst van hun moeder in België, blijft de vader van verzoeksters instaan voor hen. Hij heeft een appartement gehuurd voor hen waarin zij ook met 2 verblijven en waarvoor de vader de huur betaalt.

Er wordt hen en ook de vader in het bijzonder, verweten nooit eerder stappen te hebben ondernomen om gezinshereniging aan te vragen en hen vroeger naar België te laten afreizen, doch hij diende te wachten tot hij voldoende financiële middelen had om deze aanvraag in te dienen en zijn gezin herenigd te kunnen zien. Hij diende hiervoor de Belgische nationaliteit te bekomen en bovendien over voldoende en stabiele inkomsten te beschikken om deze aanvraag te kunnen opstarten (voor 4 personen).

Op het moment dat hun vader in de mogelijkheid was, waren verzoeksters beiden meerderjarig en kon een visum gezinshereniging niet worden ingediend. Hiervoor schaamt hun vader zich nog steeds en het feit dat hem dit nu ook als argument wordt aangehaald en hem nog eens wordt verweten in de beslissing is des te pijnlijker en flagrant fout. Hij heeft steeds zijn best gedaan voor zijn familie. Hij heeft ook steeds gelden opgestuurd en van zodra het mogelijk was en hij voldoende inkomsten had en heeft, werd de aanvraag opgestart voor de gezinsleden die nog wel in aanmerking kwamen.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeksters grondig onderzocht is, alvorens de beslissingen werden genomen.

Dat de weigering van de visumaanvragen wel degelijk een schending uitmaakt van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er wel degelijk hinderpalen worden aangevoerd en dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormen zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoeksters gerespecteerd te worden!

Dat uit de bestreden motiveringen zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze weigeringen hebben voor verzoeksters.

Verzoeksters zijn steeds ten laste geweest van het gezin. Hun vader staat nog steeds in voor verzoeksters. Hun vader heeft ook een appartement gehuurd voor verzoeksters waar zij nu (hopelijk tijdelijk) verblijven.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Deze visumweigeringen maken dan ook een flagrante schending uit van art 8 van het EVRM.

Verwerende partij faalt erin, hier rekening mee te houden bij het nemen van zijn beslissingen.

Dat aldus de bestreden beslissingen niet redelijk te verantwoorden zijn en niet zorgvuldig werden genomen.

Dat aldus de bestreden beslissingen een schending zijn van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze zijn gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schenden.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de motivering van de beslissingen ontoereikend, flagrant fout en onaanvaardbaar zijn.

Dat dit niet redelijk te verantwoorden is en het voor verzoeksters dan ook onbegrijpelijk is waarom deze aanvragen werden geweigerd.

Dat de bestreden beslissingen t.a.v. verzoeksters, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schenden aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvragen niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen."

3.3 In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Ter adstruering van haar derde middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

"De veiligheidssituatie is nog altijd zeer ernstig en verslechtert enorm, desondanks weigert verwerende partij hiermee rekening te houden.

Dit is onaanvaardbaar.

Wanneer verzoeksters er zouden blijven en niet mogen afreizen naar België, zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Verweerder stelt dat verzoeksters niet aannemelijk gemaakt hebben dat er enige vrees of risico is.

Ondanks het feit dat ze meedelen de situatie individueel te bekijken, is dit geenszins het geval.

De stelling van verwerende partij m.n. dat "geen uitzonderlijke situatie waar sprake is van willekeurig geweld dat dermate hoog is", gaat niet op. Integendeel zelfs want niets is minder waar.

Het onderzoek naar het land van herkomst resulteerde in volgende motivering:

"...

Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan.

...

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

...

De veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is...

..."

Uit deze informatie staat duidelijk te lezen dat de veiligheidssituatie sinds begin 2013 verslechterd is.

Ook in de vorige rapporten, beschikbaar bij het CGVS ingevolge de situatie van Afghanistan wordt de gevaarlijke situatie beschreven.

"In 2017, Kabul province accounted for the highest number of civilian casualties in Afghanistan, which is due mainly to deliberate attacks in Kabul city; 16 % of all civilian casualties in Afghanistan occurred in Kabul."

Het leven van verzoeksters is in gevaar indien zij ginds te verblijven.

Bovendien wordt dit bevestigd door het rapport 2020-3, opgesteld door NANSEN.

"onder andere de Taliban focussen op verschillende manieren op Kabul, waardoor Kabul een onveilige stad wordt

Several sources have reported on an infiltration of the Taliban in Kabul City, with information/intelligence networks supporting the movement. According to USDOD, the Taliban have continued to prioritise attacks in Kabul in 2019, although their ground movements in the capital have been reduced. The Taliban strategy in the third quarter of 2019 was described as a mixture of 'fight and talk', combining several high-profile attacks in Kabul city with continuous peace negotiations for a US troop withdrawal. According to analysts interviewed by Landinfo in October 2019, the Taliban's capacity has not diminished and their rhetoric has not changed, indicating that the insurgence group could turn back to large suicide attacks in Kabul to show its strength.

Daarnaast verkiest ook Islamic State in Iraq and the Levant-Khorasan (ISIL-KJISKP) Kabul als strijdtoneel.

...

Bewoners van Kabul lopen ook een veel groter risico slachtoffer te worden van andere misdrijven, zoals ontvoeringen...

...

EASO omvat de hoofdproblemen van Kabul kernachtig samen als volgt:

As described by several sources, the main problems currently afflicting the Afghan capital are inadequate housing and sanitation, overstretched basic services and resources, unemployment, land grabbing, poverty, traffic and limited accessibility, severe air pollution and criminality.

...

Kabul has become one of the world's fastest growing cities, its population increasing fourfold since 2001. The expansion of Kabul and also other cities is exacerbated by internal displacement due to conflict, the ongoing drought, and the search of economic opportunities.

De economische situatie in Kabul heft ook te lijden onder het gewapend conflict. Er is geen economische groei die het stijgend aantal bewoners kan compenseren.

Dat Afghanistan nog steeds in staat van oorlog verkeert en de burgers dan ook internationale hulp nodig hebben. In het EASO van januari 2022 wordt vermeld dat personen die vluchten of wegtrekken uit Afghanistan als 'slechte' Afghanen en in het bijzonder moslims worden aanzien: "People who had left were seen as not having any Islamic values or being on the run from things they have done.. .a 'good Muslim' would not leave and that many who left for the West were not 'good enough Muslims'. ...a person wanting to leave for Europe or the US would in general be perceived with suspicion, and even persons having Western contacts. "

Dat hieruit blijkt dat verzoeksters wel degelijk nood hebben aan een humanitair visum en dat het onaanvaardbaar is dat verwerende partij dit weigert zorgvuldig te onderzoeken.

Er is nog steeds geweld door de Taliban, zeker naar de minderheidsgroep HAZARE waartoe verzoeksters behoren. Verwerende partij bevestigt dat zij hiertoe behoren, doch weigert om dit naar behoren te onderzoeken. Een loutere vermelding in een beslissing duidt niet op een zorgvuldig en grondig onderzoek, zeker gelet op het feit dat er door de Taliban reeds verschillende aanslagen zijn gepleegd op deze bevolkingsgroep. Gelet op het feit dat de Taliban steeds de reden geweest is van het geweld en het feit dat de Afghaanse overheid zich niet verzette tegen de Taliban en zelf meteen de vlucht nam, is het logisch dat het geweld daalde. Dit heeft echter niets te maken met de vrees die nog steeds ingebakken zit bij de bevolking. Ook al zou het geweld enigszins dalen, daalt de terechte vrees echter niet.

Dit is zeer onredelijk en zelfs discriminerend.

Zoals gesteld wordt gemotiveerd dat het geweld ondertussen minderde, doch de vrees en angst bij de bevolking onder het bewind van de Taliban is niet minder groot. Zij vrezen op elk moment een verkeerde handeling te doen of keuze te maken en zo slachtoffer te worden. Er werd afgewacht hoe de situatie in Afghanistan (onder het bewind van de Taliban) zou verlopen zonder deze vluchtelingen enige vorm van steun of zekerheid te geven. Bovendien zijn verzoeksters 2 jonge vrouwen. De vrouwenrechten zijn intussen reeds teruggedraaid naar voordien: zij mogen niet meer naar school, geen tewerkstelling meer uitvoeren, ...

Dat er hier werkelijk een extreme vorm van geweld tegen de burgers gebruikt wordt en dat zij zelfs het slachtoffers zijn van executies hetgeen ook blijkt uit heel wat informatie.

Tot op heden blijven verschillende mensenrechtenorganisaties zich uitspreken over de schrijnende situatie in Afghanistan.

Het feit dat verzoeksters verplicht worden om in Afghanistan te verblijven, is een schending van art. 3 van het EVRM.

Er kan dan ook onmogelijk van een zorgvuldig onderzoek gesproken worden m.b.t. de situatie in het land van herkomst.

De situatie in Afghanistan is reeds lange tijd schrijnend:

"According to analysts Asley Jackson and Antonio Sampaio, Afghanistan's cities have become ' a critically important and overlooked dimension of the country's armed conflict'. During the past decades, violence was often concentrated in rural areas and despite sporadic large-scale attacks, the country's larger cities were long considered 'relatively secure'. As stated by Jackson and Sampaio, this has changed and Afghanistan's urban areas have become stages for a competition among different actors such as the Afghan government, the Taliban, other militant groups, strongmen and their militias and criminal networks. "

In deze rapporten werd aangehaald dat de Taliban, die terug aan een opmars bezig waren in Afghanistan, van tactiek veranderd waren:

according to analysts, the Taliban adopted a new approach in 2020. Refraining from high-profile and mass-casualty attacks in major cities, the militants have shifted their tactic to the targeted killing of civilians (...) in urban areas such as Kabul. This new tactic is described as a response to the agreement the insurgency group signed with the US in February 2020, expecting the militants not to hit urban centres with suicide bombings and other mass-casualty attacks. A Kabul-based political analyst cited by Gandhara described the new Taliban strategy as 'to win the support or submission of the population in government-controlled areas, particularly in urban centers, through intimidation and psychological warfare'.

De Taliban deed in 2020, net voor de overname, verschillende aanvallen doch weigerde deze te claimen en eiste de verantwoordelijkheid niet meer op. Op deze manier wilden ze reeds duidelijk maken aan de bevolking dat de overheid zijn burgers niet kon beschermen en gebruikte deze 'unclaimed attacks' als propaganda.

'In the last quarter of 2020, SIGAR reported a 'much higher' number of enemy-initiated attacks in Kabul, compared to the same quarter in 2019/ Documenting the last quarter of 2020 and the first quarter of 2021, the UN Secretary-General reported continued countrywide high-profile attacks by AGEs, especially in the city of Kabul, in combination with a pattern of increased unclaimed targeted assassinations. Documenting violence trends in the first quarter of 2021, SIGAR reported on the continuation of targeted killings of Afghan government officials and journalists, suspected to have been perpetrated by the Taliban, ISKP or other unidentified groups.

...

A variety of sources in 2020 and 2021 referred to an atmosphere of constant fear and an increased feeling of general insecurity gripping Kabul and its residents, caused by a wave of unclaimed sticky bomb attacks and targeted assassinations by unknown gunmen."

Hieruit blijkt duidelijk dat de Taliban zeker niet onvoorzichtig te werk zijn gegaan voor de overname. Zij waren goed voorbereid en hebben dit op een zeer sluwe manier aangepakt. Het geweld daalde nadien omdat de overheid zich niet het minste heeft verzet. De Taliban had nadien dan ook vrij spel om hun eigen koers te bepalen, wat zij ook deed: minderheden worden uitgemoord, vrouwenrechten zijn onbestaande, ...

Het is flagrant onredelijk om hiermee geen rekening te houden!

Bovendien is de situatie zeer gevaarlijk in hun land van herkomst.

In de bestreden beslissingen wordt aangehaald dat de situatie sinds de machtsvername van de Taliban verbeterd is en dat er minder incidenten zijn:

"In the period from the end of January 2022 to the end of May 2022, the UN Secretary-General noted that the security situation in the country was becoming 'increasingly fragile' due to ISKP and anti-Taliban armed groups intensifying their attacks.⁴⁹⁰ The UN Secretary-General reported that from September 2021 to the end of January 2022, 'the eastern, central, southern and western regions accounted for 75 per cent of all recorded incidents, with Nangarhar, Kabul, Kunar and Kandahar the most conflict-affected provinces'.⁴⁹¹ From February to the end of May 2022, Herat, Nangarhar, Kabul, and Kandahar provinces were reported to be the provinces with most recorded security incidents.

...

According to the international issues magazine Modern Diplomacy, by November 2021, ISKP had strengthened its position in and around Kabul, conducting attacks on 'minorities, activists, government employees and personnel of Afghan security forces'.⁵⁰⁰ Between mid-August 2021 and mid-March 2022, ISKP activities including armed clashes were reportedly focused on Kabul, Nangarhar and Kunar provinces in the East, while the group was further indicated to be present in Kandahar and Paktia provinces.⁵⁰¹ In April and May 2022, ISKP attacks targeted urban areas, such as the cities of Herat, Kabul, and Mazar-e Sharif.

...

In early 2022, several anti-Taliban opposition groups announced their intent to start a spring offensive, prompting the Taliban to move military reinforcements to northern Afghanistan and conducting military exercises there.⁵⁰⁷ In April 2022, armed resistance to the Taliban was said to be predominantly present in the Panjsher Valley and Andarab District of Baghlan Province⁵⁰⁸, but also to have spread to Kapisa, Parwan, Badakhshan, Takhar, Sar-e Pul, Ghor, and Jawzjan provinces as well as north of Kabul City.⁵⁰⁹ In the same month, the Taliban launched operations against NRF in Baghlan and Badakhshan provinces, killing several NRF members.

...

According to ACLED, the highest number of security incidents were recorded in provinces of Kabul (226), Panjsher (181), Baghlan (172), Nangarhar (163), and Takhar (104 security incidents). In the provinces of Parwan, Kunar, Kandahar, Badakhshan, Kapisa, Balkh, and Helmand, ACLED recorded between 49 and 82 security incidents.⁵²¹

...

AAN noted a more systematic and widespread targeting, using magnetic bombs or other forms of explosives placed in civilian passenger vehicles, such as minivans used for public transport.⁵⁵⁷ For

example, on 13 November 2021, a magnetic bomb attached to a minivan exploded in Dasht-e Barchi, reportedly killing six people and wounding several more. The Taliban declared ISKP responsible for the attack, since the group had previously targeted the neighbourhood.

...

During the reference period there were several bomb blasts targeting crowded places and leading to mass casualties, for which no group claimed responsibility.

...

On 21 March 2022, AI reported that Taliban authorities had arbitrarily arrested, unlawfully detained or enabled the forceful disappearance of over 60 people, including children, in January and February 2022 in Afghanistan. According to AI, due to the limitations on media imposed by the Taliban, the number could be higher. As stated by the organisation, it remained 'difficult to distinguish between arbitrary arrests and enforced disappearance', because some cases started with enforced disappearance by Taliban authorities and 'led to illegal often incommunicado detention'. Even in cases where the Taliban authorities admitted the detention, 'they failed to ensure that detainees were brought to courts within a reasonable time or to charge them with a recognizable criminal offence'

Uit deze informatie blijkt duidelijk dat de situatie in Afghanistan niet rooskleurig is en dat in Afghanistan ook nog steeds veel geweld woedt. Men doet dit af alsof het 'rustig' is door de overname van de Taliban doch ondertussen hebben zich ook andere spelers gemeld die Anti-taliban zijn. Ook hier zijn voornamelijk burgers de slachtoffers. Zoals hierboven reeds meegedeeld heeft de Taliban vrij spel gekregen en hebben zij verschillende beslissingen teruggeschroefd zoals de vrouwenrechten: zij mogen niet meer naar school, mogen geen enkele job meer uitoefenen, zijn verplicht om zich publiekelijk volledig te bedekken, Dit zijn praktijken die zeer discriminerend zijn en de rechten van verzoeksters ernstig schendt

Bovendien wordt het Afghaanse volk onderdrukt. Vrouwen mogen niet naar school, mogen enkel traditionele kledij dragen, moeten een aantal keer per dag verplicht bidden....

Het artikel 3 EVRM biedt een absolute bescherming tegen een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoeksters kunnen bij niemand meer terecht. Hun ouders en broer verblijven reeds in België en overige familieleden hebben zij niet meer. Het is voor hen dan ook zeer moeilijk te overleven in Afghanistan gezien zij geen enkele ondersteuning hebben of gezinslid waarop zij kunnen rekenen. Hierdoor zullen zij een gemakkelijk prooi worden voor de Taliban.

Men gaat er aan voorbij dat Afghanistan nog steeds in staat van oorlog verkeert.

Zoals hierboven aangegeven heeft Afghanistan erg geleden (en nog steeds) onder de oorlog en de overname door de Taliban. Bovendien heeft de Verenigde Staten de fondsen voor Afghanistan bevroren bij aanvang van de overname door de Taliban. Zij hebben nu beslist deze ook niet geheel uit te keren aan de Afghaanse bevolking, doch wel aan de slachtoffers. Men gaat er aan voorbij dat Afghanistan nog steeds in staat van oorlog verkeert.

Zoals hierboven aangegeven heeft Afghanistan erg geleden (en nog steeds) onder de oorlog en de overname door de Taliban. Bovendien heeft de Verenigde Staten de fondsen voor Afghanistan bevroren bij aanvang van de overname door de Taliban. Zij hebben nu beslist deze ook niet geheel uit te keren aan de Afghaanse bevolking, doch wel aan de slachtoffers van de aanslagen op de WTC-torens. Hiermee wordt de Afghaanse bevolking gestraft voor daden die niet aan hen toegeschreven kunnen worden en waarmee zij nog verder in armoede afglijden. 80% van het inkomen van Afghanistan komt uit de hulp van de internationale gemeenschap. Indien deze wordt bevroren valt ook het inkomen weg.

Deze acties worden genomen door handelingen van anderen, doch het is de bevolking die hiermee het hardst geconfronteerd wordt. Een groot deel van de bevolking leeft momenteel onder de armoedegrens en dit aantal zal nog verhogen in de volgende maanden.

Ook dit is een gegeven dat door verwerende partij niet onderzocht werd.

Dat, gelet op het voorgaande, verzoeksters dan ook de vernietiging vragen van de bestreden beslissingen omwille van het feit dat de bestreden beslissingen een schending uitmaakt van het

zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en schending van art 3 en 8 van het EVRM."

3.4 De middelen worden, gelet op hun onderlinge verknochtheid, samen behandeld.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

In eerste instantie uit verzoekster kritiek op het motief van de bestreden beslissing dat zij niet (financieel) afhankelijk is van de te vervoegen persoon in België, zijnde haar vader. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat uit de overgemaakte geldstortingen niet blijkt dat verzoekster financieel afhankelijk is van de te vervoegen persoon. Verzoekster is meerderjarig en toont niet aan dat ze niet in staat is om voor zichzelf te zorgen, noch dat er geen andere mensen zijn die haar zouden kunnen ondersteunen. Verweerder verwijst ook naar het feit dat verzoekster niet is meegereisd met haar moeder en haar broer toen zij naar België kwamen.

Verzoekster betoogt dat haar vader destijds een te laag inkomen had om zijn volledig gezin naar België te laten afreizen. Hij diende volgens verzoekster te wachten tot hij de Belgische nationaliteit bewam vooraleer hij zijn gezinsleden naar België kon laten komen. De reden waarom verzoekster en haar zus niet zijn meegereisd met hun moeder en hun minderjarige broer in 2022, ligt volgens haar in het feit dat zij op dat moment reeds meerderjarig waren en een procedure gezinshereniging dus niet meer mogelijk was. Volgens verzoekster neemt dit niet weg dat haar vader in de tussentijd steeds voor haar heeft gezorgd. Ze is ten laste van haar vader, die voor haar en haar zus een appartement heeft gehuurd.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd: *"Betrokkene legt de bewijzen voor dat de te vervoegen persoon in april 1 x geld overmaakte aan betrokkene, 1 x aan haar meereizende zus in juni 2022 en 6 x aan betrokkene en haar meereizende zus in juli 2022. Hierbij geeft betrokkene geen enkele uitleg. Het is dus niet duidelijk wat betrokkene hiermee wenst aan te tonen. Hiermee toont ze in ieder geval niet aan dat ze financieel afhankelijk is van de te vervoegen persoon. Betrokkene is meerderjarig en ze toont niet aan dat ze niet in staat is om voor zichzelf in te staan noch dat er geen andere mensen zijn die haar kunnen ondersteunen. Bovendien is het vreemd dat, indien betrokkene afhankelijk zou zijn geweest van haar ouders, dat betrokkene niet is meegereisd met haar moeder toen die naar België kwam. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat onderhavige beslissing niet belet dat betrokkene nog verder financieel ondersteund wordt in Afghanistan indien nodig/gewenst."*

Niettegenstaande het feit dat een procedure gezinshereniging met toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet *in casu* niet principieel uitgesloten is, merkt de Raad het volgende op. Het motief van de bestreden beslissing komt erop neer dat uit de door verzoekster voorgelegde bewijzen niet kan worden afgeleid dat ze afhankelijk is van haar vader in België. Er liggen acht geldstortingen van verzoeksters vader aan verzoekster en haar zus voor. Deze stortingen vonden plaats in april, juni en juli 2022. Door enkel te stellen dat haar vader haar steeds geld heeft gestort, doet verzoekster geen afbreuk aan het motief van de bestreden beslissing. Het komt immers niet onredelijk voor om op basis van deze elementen te oordelen dat niet voldoende is aangetoond dat verzoekster afhankelijk is van haar Belgische vader. Waar ze stelt dat dit wel zo is, geeft ze louter een eigen versie van of verklaring voor

de feiten weer, zodat ze in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Verzoekster voert ook aan dat haar vader voor haar en haar zus een appartement huurt. Niet alleen voert ze dit element slechts voor het eerst in het kader van de huidige procedure aan, waardoor van verweerder niet kan worden verwacht ermee rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing, verzoekster brengt daarnaast ook geen enkel bewijsstuk bij waaruit effectief blijkt dat haar vader voor haar een appartement huurt.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoekster voert vervolgens de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met alle en het geheel van de elementen en stukken in het dossier. Waar verweerder vaststelt dat de afhankelijkheid ten aanzien van haar vader niet wordt aangetoond bij gebrek aan bewijs of bij gebrek aan overtuigingskracht, merkt de Raad op waarom er anders zou moeten worden beoordeeld ingeval het gecombineerd wordt met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn. Noch in haar aanvraag, noch in het verzoekschrift preciseert verzoekster waarom de ingeroepen elementen samen genomen alsnog een band van afhankelijkheid zouden aantonen.

De schending van de zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoekster stelt afhankelijk te zijn van haar vader, voert ze tevens de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Zoals hierboven reeds is onderzocht, voert verzoekster het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven aan met haar Belgische vader. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). *In casu* motiveert verweerder dat niet wordt aangetoond dat verzoekster afhankelijk is van haar vader. Verzoekster brengt in het kader van de huidige procedure geen verdere elementen aan waaruit blijkt dat er effectief bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, bestaan. Aldus toont verzoekster niet aan dat ze over een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM beschikt. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoekster voert vervolgens de schending aan van artikel 3 van het EVRM. De Raad bemerkt dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming, verleend via artikel 3 van het EVRM, zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met minstens

een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster wijst op de slechte veiligheidssituatie in Afghanistan, specifiek voor vrouwen en voor Hazara's. Daarvoor verwijst ze onder meer naar een rapport van Nansen, naar rapporten "*beschikbaar bij het CGVS*" en naar informatie van EASO. De Raad bemerkt dat uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat verzoekster in haar land van herkomst moet worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek en individueel van aard is. Verzoekster moet aannemelijk maken dat ze een gegronde vrees heeft dat ze persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (cf. HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

In de bestreden beslissing wordt rekening gehouden met deze informatie, doch wordt geoordeeld dat verzoekster niet specificeert in welke prangende humanitaire situatie zij zich bevindt. Verzoekster legt geen enkel bewijs voor met betrekking tot haar persoonlijke situatie. Ze toont volgens verweerder niet aan dat ze een reëel risico loopt op blootstelling aan een onmenselijke behandeling. Verweerder motiveert: *"Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en de ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het is aan betrokkene om aan te tonen dat zij in Afghanistan een reëel risico loopt op blootstelling aan een onmenselijke behandeling. Betrokkene laat echter na om persoonlijke bewijsstukken hiervan voor te leggen. Een loutere verklaring aangaande een algemene situatie in een land volstaat niet om over te gaan tot het afleveren van een humanitair visum."*

De Raad stelt vast dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing een individuele beoordeling heeft gemaakt omtrent het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster kan zich echter niet vinden in het oordeel van verweerder. Ze betoogt dat haar leven in gevaar is als ze in Afghanistan moet blijven. Met de loutere verwijzing naar algemene rapporten, toont verzoekster nog niet aan dat zij persoonlijk een risico loopt te worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM. Het enkele feit dat de situatie in Afghanistan volgens verzoekster nog steeds onveilig is, is op zich onvoldoende om aan te tonen dat verzoekster op persoonlijke en specifieke wijze een risico loopt te worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster brengt in het kader van de huidige procedure geen concrete elementen aan die toelaten een ander oordeel te vellen. Wat de vervolging van Hazara's betreft, toont verzoekster niet met concrete elementen aan dat zij tot deze etnische groep behoort. Verder motiveert verweerder tevens het volgende: *"Betrokkene bewijst niet familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst. Betrokkene is in het gezelschap van haar meerderjarige zus van wie het humanitair visum op 18.01.2023 eveneens geweigerd werd. De te vervoegen persoon, betrokkenes vader, verblijft reeds sinds 21.03.2011 legaal in België. Het is pas op 25.08.2022, meer dan 11 jaar later, dat betrokkene een aanvraag indient om een visum lang verblijf om haar vader te vervoegen. Betrokkene heeft dus niet zo snel mogelijk een visum aangevraagd om haar vader te vervoegen. Betrokkenes moeder en minderjarige broer dienden op 04.08.2021 een aanvraag in om een visum lang verblijf teneinde hun man/vader te vervoegen en verblijven sinds 09.11.2021 in België. Het is niet duidelijk waarom betrokkene toen niet, samen met haar moeder en broer, een aanvraag heeft ingediend om haar vader te vervoegen maar dat ze hier nog een jaar mee gewacht heeft. Het is niet onredelijk om te veronderstellen dat betrokkene en haar meereizende zus nog andere familieleden hebben in Afghanistan die hen omringen. Het is onwaarschijnlijk dat betrokkene en haar zus toen helemaal alleen in Afghanistan zijn achtergebleven."*

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoekster de schending aanvoert van het gelijkheidsbeginsel omdat ze volledig aan de voorwaarden, zoals ze gesteld zijn in de wetsartikelen, beantwoordt, merkt de Raad op dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoekster brengt geen concrete gegevens aan die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als haarzelf op een andere wijze werden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Uit de bespreking hierboven is reeds gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid tot de conclusie is gekomen dat aan verzoekster geen visum voor lang verblijf kan worden afgeleverd. Gelet op de analyse van de voorgaande middelen blijkt dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN